

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/31/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8514010286
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Pirkovská
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8514010286.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Pirkovskej a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Vladimíra Monoka na verejnom zasadnutí konanom 18.12.2019, v trestnej veci proti obžalovanému F.. X. A. pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zákona, o odvolaniach obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/185/2014 zo dňa 28.09.2018, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovanému F.. X. A., nar. XX.XX.XXXX v N. Y., bytom E. XXX, okres N. Y.

u k l a d á

Podľa § 289 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 56 ods. 1, 2 Tr. zákona peňažný trest vo výmere 800,- Eur (osemsto eur).

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad, že by výkon uloženého peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, stanovuje náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zákona trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 319 Tr. poriadku odvolanie obžalovaného F.. X. A.
z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného F.. X. A. vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zákona a to na tom skutkovom základe, že

- dňa 24.11.2013 v čase okolo 16:00 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. BMW 5, striebornej farby, tabuľka s evidenčným číslom N. XXX G. po ulici Okružnej v Starej Ľubovni, odkiaľ pokračoval v jazde na Námestie gen. Štefánika, popri budove Gymnázia Terézie Vansovej smerom na Námestie sv.

Mikuláša a následne na ulicu Prešovskú v Starej Ľubovni, kde za čerpacou stanicou Z. A. - P., na ulici Prešovskej v Starej Ľubovni, prudko stočil s vozidlom doprava, následkom čoho prednou časťou narazil do betónového múrika, pričom počas celej doby bol prenasledovaný hliadkou Obvodného oddelenia PZ Stará Ľubovňa v zložení práp. F. K. K. a N.. N. X., ktorí obžalovaného po neuposlušnutí výzvy na vystúpenie z motorového vozidla a predloženie dokladov potrebných k vedeniu a prevádzke motorového vozidla vybrali von z osobného vozidla, na ruky mu priložili služobné putá a podľa § 19 ods. 1 písm. b/ zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore ho zaistili. Následne v čase okolo 16:25 hod. v Starej Ľubovni na ulici Prešovskej po vyššie uvedenej dopravnej nehode, ktorej bol obžalovaný účastníkom ako vodič osobného motorového vozidla zn. BMW 5 evidenčné číslo N. XXX G., bol obžalovaný členom hliadky Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ Stará Ľubovňa, J.. S. H., vyzvaný, či je ochotný sa podrobiť dychovej skúške prístrojom, ktorým sa určí objemové percento alkoholu v krvi, či nie je pod vplyvom alkoholu, s čím obžalovaný súhlasil, na čo bol poučený o spôsobe vykonania dychovej skúšky, a to tak, že dychovú skúšku vykoná nepretržite jedným dychom, kým prístroj neprestane vydávať zvukový signál alebo do pokynu policajta „stop“. Po tomto poučení vykonával dychovú skúšku dvakrát, ale neúspešne, pretože ju úmyselne nevykonal tak, ako bol poučený. Následne po opätovnom poučení N.. S. H. o spôsobe vykonania dychovej skúšky, opakovane obžalovaný dychovú skúšku trikrát, ale taktiež neúspešne, pretože ju opäť úmyselne nevykonal tak, ako bol poučený. Na základe toho bol N.. S. H. obžalovaný poučený o tom, že nakoľko marí dychovú skúšku bude predvedený na lekárske vyšetrenie spojené s odberom krvi alebo iného biologického materiálu a následne bol obžalovaný posadený do služobného motorového vozidla PZ zn. KIA CEED ev. číslo N. XXX M., z ktorého počas dokumentovania dopravnej nehody ušiel, čím zmaril ďalšie možnosti na vykonanie vyšetrení, či nie je pod vplyvom alkoholických nápojov alebo iných návykových látok.

Za to mu podľa § 289 ods. 2 Tr. zákona v spojení s § 56 ods. 1, 2 Tr. zákona, za použitia § 38 ods. 2 Tr. zákona pri nezistení poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zákona ani priťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zákona uložil peňažný trest vo výške 3.000,- Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad, že by výkon uloženého peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, stanovil náhradný trest odňatia slobody na 10 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní okresný prokurátor odvolanie, čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného. V zákonom stanovenej lehote podal prostredníctvom obhajcu odvolanie aj obžalovaný a to tak proti výroku o vine, ako aj výroku o treste. Obe odvolania boli následne písomne zdôvodnené.

Prokurátor v dôvodoch odvolania uvádza, že odvolanie podáva v neprospech obžalovaného jednak vo vzťahu k výške uloženého peňažného trestu, ale najmä z dôvodu neuloženia trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu. V ďalšom potom poukázal na skutočnosti, ktorými prvostupňový súd výrok o treste odôvodnil, pričom konštatuje, že s rozhodnutím okresného súdu vo výroku o treste sa nemožno stotožniť, pretože peňažný trest, ktorý bol obžalovanému uložený, považuje za neprímerane nízky a mierny, a preto zastáva názor, že uložený peňažný trest nemôže zabezpečiť zákonom predpokladaný účel vymedzený v § 34 ods. 1 Tr. zákona a pokiaľ okresný súd konštatuje, že pri určovaní výšky peňažného trestu vychádzal zo zistených osobných, zárobkových, majetkových pomerov obžalovaného, pričom vzhľadom na skutočnosti zistené z výsluchu obžalovaného, obžalovaný peňažný trest vykoná bez nejakého vážnejšieho vplyvu na odôvodnené potreby jeho rodiny, on v súvislosti zo zistenými majetkovými pomermi obžalovaného poukazuje na vyjadrenia obžalovaného na hlavnom pojednávaní, kde okrem iného uviedol, že je konateľom v obchodných spoločnostiach, ktoré označil za mladé investičné spoločnosti. Z verejne dostupného obchodného registra je zrejmé, že je konateľom a spoločníkom celkovo v troch spoločnostiach a to D., s. r. o., N. Y., ktorá bola založená v roku 1997 a jej konateľom je od 23.06.2006, G., s. r. o., ktorá bola založená v roku 2001 a je jej konateľom a spoločníkom od 07.11.2011 a G. D., ktorá bola založená v roku 2006 a jej konateľom je od 04.10.2006, z čoho je zrejmé, že v žiadnom prípade tieto nemožno považovať za mladé investičné spoločnosti, ale naopak, obchodné spoločnosti, ktoré sú dlhodobo etablované, o čom svedčia aj objektívne informácie týkajúce sa aj ekonomickej situácie uvedených spoločností. Vzhľadom na finančný obrat týchto spoločností, by podľa jeho názoru, majetkové pomery obžalovaného zakladali podmienky na uloženie peňažného trestu nielen vo výške 3.000,- Eur. Naviac, v tejto súvislosti poukazuje na ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zákona, teda okolnosti, na ktoré súd prihliada pri určovaní druhu a výmery trestu a okolností, že obžalovaný riadil osobné motorové vozidlo, v ktorom viezol svoje tri maloleté deti a

nezastavil ho ani potom, čo bol prenasledovaný policajnou hliadkou na služobnom motorovom vozidle so zapnutým výstražným zariadením, ale práve naopak, unikol, zvyšoval rýchlosť, zastavil až po náraze a nakoniec z miesta nehody ušiel po tom, čo mu policajt oznámil, že bude predvedený na odber krvi. Uvedenými okolnosťami je nebezpečnosť konania obžalovaného zvyšovaná. Neopomenuteľnou je i skutočnosť, že sa už v minulosti dopustil konaní, ktoré spočívali v odmietnutí podrobeniu sa dychovej skúšky, za čo bol postihnutý a bol mu uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Pokiaľ ide o výšku peňažného trestu, i s poukazom na závažnosť a nebezpečnosť konania obžalovaného, ako aj s poukazom na jeho majetkové pomery, osobu obžalovaného, najmä jeho minulosť a jeho postoj k dodržiavaniu právnych a spoločenských noriem a povinností, má za to, že takto uložený peňažný trest je mierny a nemôže zabezpečiť zákonom predpokladaný účel z hľadiska individuálnej prevencie, ale aj z hľadiska prevencie generálnej. Nemožno sa stotožniť ani s názorom súdu, že s ohľadom na dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku a s ohľadom na výšku uloženého peňažného trestu a povahu práce obžalovaného a s tým spojenú potrebu častých ciest za účelom obchodných rokovaní, nepovažuje za dôvodné uložiť mu trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu. V prvom rade je potrebné k uplynutiu doby od spáchania skutku poukázať na dobu, kedy bola doručená súdu obžaloba, potom poukazuje na ďalší procesný postup súdu, pričom konštatuje, že z uvedeného je zrejmé, že neúmerná dĺžka doby, ktorá uplynula od spáchania skutku, bola spôsobená aj samotným obžalovaným, resp. jeho obhajcom, pre ospravedlnenia ktorých boli hlavné pojednávania odročované, takže z tohto dôvodu nemožno zdôvodňovať neuloženie trestu zákazu činnosti. Trest zákazu činnosti je typickou trestnou sankciou, ktorá sa ukladá za závažné porušenia pravidiel cestnej premávky, najmä za trestné činy spáchané v doprave. Okresný súd trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá obžalovanému neuložil napriek tomu, že k spáchaniu trestnej činnosti došlo za porušenia dôležitej povinnosti vodiča s následkom spôsobenia dopravnej nehody neprimeranou jazdou v úmysle uniknúť hliadke PZ a to aj napriek tomu, že v motorovom vozidle mal v tom čase maloleté deti, následne úmyselne maril vykonanie dychovej skúšky a svojim útekem zmaril aj vykonanie lekárskeho vyšetrenia odberom a vyšetrením krvi, či iného biologického materiálu, navyše sa obžalovaný už v minulosti dopustil priestupkov na úseku cestnej premávky a to aj počas trestného stíhania v predmetnej veci. V kontexte uvedeného má za to, že okresný súd nepostupoval v súlade s ustanovením § 34 ods. 1, 4 Tr. zákona, pokiaľ obžalovanému neuložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Zdôvodnenie neuloženého trestu zákazu činnosti s poukazom na povahu práce obžalovaného a s tým spojenú potrebu častých ciest za účelom obchodným rokovaní nepovažuje za relevantné, nakoľko účelom trestu je primárne náprava páchatel'a a ochrana spoločnosti, čo v danom prípade možno dosiahnuť len uložením trestu zákazu činnosti. Navrhol preto, aby krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku o treste zrušil a rozhodol o výške peňažného trestu a zároveň o uložení trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu v dolnej polovici zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Obžalovaný v dôvodoch odvolania uvádza, že v prípravnom konaní ani v konaní pred súdom nebola podľa jeho názoru jednoznačne preukázaná jeho vina a z dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní nie je možné vyvodiť dostatočne odôvodnený záver, že skutok, ktorého sa mal dopustiť, je trestným činom, nakoľko v danom prípade neboli a ani nemohli byť naplnené všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky a to najmä jeho objektívna a subjektívna stránka. Objektívna stránka tohto prečinu spočíva vo výkone činnosti, v tomto prípade vedení motorového vozidla, pri ktorej by mohol páchatel' ohroziť život alebo zdravie ľudí, alebo spôsobiť značnú škodu a zároveň v odmietnutí podrobenia sa dychovej skúške alebo vyšetreniu na zistenie návykovej látky a nie v zmarení dychovej skúšky, alebo lekárskeho vyšetrenia na zistenie návykovej látky. V rámci prípravného konania, ako aj na hlavnom pojednávaní bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, z ktorého rozhodujúcimi dôkazmi, ktoré mali preukazovať vinu, mali byť výsluchy svedkov a to najmä príslušníkov PZ. Zo všetkých svedeckých výpovedí príslušníkov PZ, ktorí sa na dokumentovaní skutku v uvedenom čase a mieste podieľali, je zrejmé, že nikdy explicitne neodmietol vykonanie žiadneho vyšetrenia na zistenie návykovej látky a to ani dychovej skúšky, ale ani odberu krvi, resp. iného biologického materiálu, práve naopak, s ich vykonaním bez ďalšieho súhlasil a nebránil sa im. Opakovane vykonal skúšku na niekoľkých testovacích prístrojoch, ktorých následná identifikácia nebola možná pre chybný postup policajných orgánov pri zadokumentovaní dychových skúšok a rovnako neodmietol ani vykonanie lekárskeho vyšetrenia. V súvislosti s vykonávanými dychovými skúškami treba pripomenúť, že vykonaným dokazovaním nebolo presvedčivo preukázané, akými prístrojmi boli dychové skúšky vykonávané. Neobstojí tvrdenie príslušníkov PZ, že do záznamu z dopravnej nehody vyplneného bezprostredne po vykonaní dychových skúšok, ktorý má špeciálnu kolónku o použitom zariadení, do ktorej sa vyznačuje typ a zapisuje číslo prístroja, sa zaznamenáva len výsledok, ktorý je vytlačený z

tohto prístroja. Má za to, že pokiaľ si štát vynucuje na zistenie alkoholu v krvi podrobenie sa dychovej skúške, musí bez ďalšieho zabezpečiť presnú a spoľahlivú evidenciu použitých meracích zariadení, pri ktorých nedôjde k pochybnostiam o samotnom priebehu dychovej skúšky a použitom prístroji tak, ako v danom prípade. Pojem zmarenie dychovej skúšky, resp. zmarenie podrobenia sa vyšetrovaní, je podľa jeho názoru, výraz pojmovo a obsahovo odlišný od pojmu odmietnutie, pričom iba výraz odmietnutie je bez akýchkoľvek pochybností pojmovým znakom skutkovej podstaty prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zákona, preto samotné konanie spočívajúce v tom, že dychovú skúšku mal zmať tým, že nedostatočne fúkal do dychového prístroja z dôvodu indikovaného, bližšie nešpecifikovaného, ochorenia uvedeného vo svedeckej výpovedi svedkyne S.. S. E. a potvrdeného aj ďalšími výpoveďami alebo ďalšie vyšetrovanie na zistenie návykovej látky mal mať tým, že v dôsledku zmätku a animozity vyvolanej policajnými orgánmi, preľaknutia a nedostatku informácie odišiel z miesta, kde sa dokumentovala dopravná nehoda, nie je možné pre absenciu abligatórneho pojmového znaku odmietnutia kvalifikovať ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zákona. V prípade tohto prečinu sa vyžaduje z hľadiska jeho subjektívnej stránky úmysel páchatela nepodrobiť sa vykonaniu vyšetrovaní na zistenie návykovej látky. Ani táto subjektívna stránka však nebola vykonaným dokazovaním jednoznačne preukázaná tak, aby dostatočne odôvodňovala záver o jeho vine. To, že odišiel z miesta dokumentovania dopravnej nehody, nie je možné kvalifikovať ako prejav svedčiaci o jeho úmysle nepodrobiť sa vyšetrovaní na zistenie návykovej látky, keď s jej vykonaním vyjadril aj podľa výpovede príslušníkov PZ opakovane súhlas. Naopak, úkonmi policajtov, ktorí vykonali tzv. zaistenie, došlo k pochybeniam a to najmä porušeniu ustanovenia § 8 ods. 2 v spojení s § 19 ods. 6 zákona č. 171/1993 o Policajnom zbore upravujúcich povinnosti policajta pri vykonávaní služobných činností spojených so zásahom do práv a slobôd osoby, ktorý je povinný túto osobu poučiť o jeho právach a povinnostiach v zmysle zákona. On o týchto právach nebol žiadnym spôsobom poučený a nebol poučený ani o tom, že nemôže alebo nemá z miesta dokumentovania dopravnej nehody odísť, resp. že nemá nikam chodiť. V danom prípade pri zaistení došlo k nezákonnému postupu orgánov činných v trestnom konaní, a preto na dôkazy a z nich vyplývajúce skutkové zistenia, ktoré majú svoj základ v nezákonnom postupe nemožno prihliadať. Pokiaľ by sa aj pripustilo, že explicitne odmietol vykonanie dychovej skúšky alebo odber krvi, v súvislosti s právnou úpravou prečinu podľa § 289 ods. 2 Tr. zákona chce poukázať na to, že toto ustanovenie je v rozpore s viacerými zásadami trestného konania, predovšetkým so zásadou prezumpcie neviny a právom obžalovaného na svoju obhajobu, ktoré sú okrem iného garantované aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Ústavou SR. Ako z obsahu ustanovenia § 289 ods. 2 Tr. zákona vyplýva, objektívna stránka skutkovej podstaty tohto prečinu spočíva v odmietnutí zákonnej povinnosti podrobiť sa dychovej skúške alebo odberu krvi za účelom prípadného zistenia prítomnosti návykovej látky v organizme človeka, to znamená, že pokiaľ v tom čase podozrivá osoba odmietne poskytnúť súčinnosť pri takomto zisťovaní dopúšťa sa automaticky trestného činu. Ide predovšetkým o výrazný zásah do prezumpcie neviny jednotlivca a nastavuje v podstate stav viny. Rozpor v ustanovení § 289 ods. 2 Tr. zákona možno badať aj s jednou z kľúčových zásad trestného konania a to zásadou práva osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie na obhajobu. Jedným zo základných atribútov práva na obhajobu je aj právo odmietnuť vypovedať, pričom toto právo je budované na princípe zákazu inkriminácie vlastnej osoby, čo znamená, že nikoho nemožno nútiť, aby poskytoval dôkazy proti sebe. Princíp zodpovednosti za zavinenie predstavuje jeden zo základných znakov definície trestného činu, čiže bez zavinenia nie je trestný čin. Navyiac, vzhľadom k princípu prezumpcie neviny záver o zavinení páchatela, ktorý je záverom právnym, musí byť výsledkami vykonaného dokazovania vždy preukázaný a musí z nich logicky vyplývať. Nerešpektovanie a opomenutie týchto princípov, vedie preto nutne k porušeniu práva na nestranný a spravodlivý proces. Má za to, že v konaní bola porušená zásada prezumpcie neviny, ktorá zabezpečuje osobe, voči ktorej sa konanie vedie, že sa s ňou bude zaobchádzať ako s nevinnou. Osoba, voči ktorej sa konanie vedie, nemá povinnosť preukazovať svoju nevinu, ale naopak, povinnosť preukazovať vinu majú orgány činné v trestnom konaní. V prípade pochybností ohľadom viny potom platí zásada in dubio pro reo. Ďalej uvádza, že skutkovou okolnosťou, o ktorej existencii zostali v trestnom konaní pochybnosti, je súdom konštatovaný „útek“ obžalovaného zo služobného vozidla polície, ktorým mal zmať ďalšie možnosti na vykonanie vyšetrovaní, hoc nebol o právach a povinnostiach zaistenej osoby aj o povinnosti nevzdávať sa z miesta zaistenia poučený a aj napriek tomu súd rozhodol v jeho neprospech. Na odsúdenie obžalovaného musí byť jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, je trestným činom. Súhrn nepriamych dôkazov musí v plnom rozsahu preukazovať vinu a musia vylučovať akékoľvek pochybnosti, že skutok je trestným činom. Podľa jeho názoru, jednoznačne a bez pochybností mu vina preukázaná nebola. Napadnutým rozsudkom podľa neho, došlo aj k porušeniu základných zásad trestného konania, keď súd pri hodnotení vykonaných

dôkazov v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. poriadku tieto nevyhodnotil na základe starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivito a v ich súhrnne. Z uvedených dôvodov preto navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku rozhodol vo veci sám tak, že ho oslobodí spod obžaloby s poukazom na ustanovenie § 285 písm. b) Tr. poriadku, pretože skutok nie je trestným činom alternatívne po zrušení rozsudku postúpi vec s poukazom na ustanovenie § 280 ods. 2 Tr. poriadku inému orgánu na jej prejednanie ako priestupku, prípadne vec vráti na nové prejednanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Na základe podaných odvolaní preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by zakladali dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 a dospel k záveru, že kým odvolanie prokurátora je možné považovať za sčasti dôvodné, odvolanie obžalovaného takým nie je.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli v posudzovanej veci, podľa krajského súdu, vykonané dôkazy v takom rozsahu, ako to bolo pre správne zistenie skutkového stavu vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, potrebné. Nedostatky v tomto smere napokon nie sú vytykané ani odvolateľmi samotnými v dôvodoch podaných odvolaní.

Rozsah vykonaných dôkazov, resp. rozhodných skutočností z nich vyplývajúcich vo vzťahu k výroku o vine obžalovaného je premietnutý aj v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré v tomto smere, podľa názoru krajského súdu, zodpovedá všetkým kritériám, ktoré naň ustanovenie § 168 ods. 1 Tr. poriadku kladie, keďže v zmysle uvedeného ustanovenia, ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä, ak si navzájom odporujú; z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v zákona v otázke viny a trestu.

S odôvodnením napadnutého rozsudku sa krajský súd v tej časti, ktorá sa týka výroku o vine, bezozbytku stotožňuje a prakticky sám nemá k dôvodom uvedeného rozsudku čo dodať, považuje ich za úplné, vecne správne, a preto si dôvody napadnutého rozsudku v tomto smere plne osvojuje.

Z rozhodnutia prvostupňového súdu je zrejmé, na základe ktorých konkrétnych dôkazov dospel prvostupňový súd k záveru, že skutok tak, ako ho vo výrokovej časti napadnutého rozsudku prezentoval, sa stal, a že ho spáchal obžalovaný, ako aj to, akými úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona, teda keď dospel k záveru, že toto konanie obžalovaného je trestným činom.

Žiadnu pochybnosť v posudzovanej veci nevyvolávala okolnosť, či obžalovaný v kritický deň vykonával činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí, alebo spôsobiť značnú škodu na majetku. To, že vedenie motorového vozidla takou činnosťou je, a že obžalovaný motorové vozidlo viedol, nebolo vôbec ničím spochybňované a aj okresný súd poukazuje na okolnosti, ktoré uvedenú časť skutkovej vety nepochybne preukazujú.

Uvedená skutočnosť bola napokon konštatovaná aj v predošlom rozhodnutí krajského súdu, ktorý svojim uznesením sp. zn. 1To 12/2017 zo dňa 30.05.2017 zrušil rozsudok okresného súdu zo dňa 24.11.2016, ktorým pôvodne obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku oslobodil. Dôvodom pre takýto postup krajského súdu neboli nedostatky v skutkových zisleniach, pretože už v tom čase bolo v súlade so závermi súdu prvého stupňa možné mať za preukázané, že skutok kladený obžalovanému za vinu sa stal, avšak krajský súd sa nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa v tom smere, že uvedený skutok nie je trestným činom.

Aj v súlade s právnym názorom krajského súdu prezentovaným v dôvodoch uvedeného rozhodnutia, potom prvostupňový súd hodnotil vykonané dôkazy a vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami významnými pre naplnenie znakov skutkovej podstaty prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky

podľa § 289 ods. 2 Tr. zákona a to veľmi podrobne a dôsledne. V súvislosti s tým je potrebné podotknúť aj skutočnosť, že okresný súd sa navyše dôsledne vysporiadal aj so všetkými námietkami, ktoré obžalovaný v dôvodoch teraz podaného odvolania prezentoval, pretože všetky uvedené námietky boli prezentované už aj skôr, v pôvodnom konaní. Aj v tomto smere sa teda krajský súd s dôvodmi napadnutého rozsudku stotožňuje a nepovažuje za potrebné ich v dôvodoch tohto rozhodnutia znova opakovať.

S čím sa však krajský súd nestotožnil, je rozhodnutie súdu prvého stupňa v tej časti, ktorá sa týka výroku o treste a názorom súdu prvého stupňa na to, akým druhom trestu a v akej výmere bude v danom prípade účel trestu splnený.

Podľa názoru prvostupňového súdu, vzhľadom na okolnosti rozhodné pre ukladanie druhu a výmery trestu s prihliadnutím na okolnosti prípadu, osobu obžalovaného i dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku, účel trestu bude splnený uložením peňažného trestu vo výške 3.000,- Eur so stanovením náhradného trestu odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov a to aj bez uloženia trestu zákazu činnosti, neuloženie ktorého napriek druhu a charakteru trestného činu, pre ktorý obžalovaného prvostupňový súd uznal vinným odôvodnil najmä s ohľadom na dobu, ktorá od spáchania skutku uplynula, výškou uloženého peňažného trestu, ako aj vzhľadom na povahu práce obžalovaného a s tým nevyhnutne spojenú potrebu častých ciest za účelom rokovaní.

Z uvedeného je teda zrejmé, že okresný súd sa v podstate snažil kompenzovať neuloženie trestu zákazu činnosti ukladaním prísnejšieho peňažného trestu.

Podľa názoru krajského súdu, vzhľadom na okolnosti posudzovaného prípadu, i osobu obžalovaného, sa však pre splnenie účelu trestu sledovaného Trestným zákonom javí byť nevyhnutným práve uloženie trestu zákazu činnosti.

Tu je potrebné súhlasiť s tvrdením súdu prvého stupňa uvedený v dôvodoch rozhodnutia, že uloženie trestu zákazu činnosti nie je v zmysle zákona nikdy obligatórnym, čo napokon vyplýva aj z ustanovenia § 61 ods. 2 Tr. zákona, podľa ktorého trest zákazu činnosti môže súd uložiť na jeden rok až desať rokov, ak sa páchatel dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou (teda s činnosťou rozpísanou v ustanovení § 61 ods. 1 Tr. zákona). Zmyslom trestu zákazu činnosti je teda dočasne znemožniť a zamedziť páchatelovi možnosť vykonávať určité zamestnanie, povolanie alebo činnosť, na výkon ktorej je potrebné osobitné povolenie alebo výkon ktorej upravujú osobitné predpisy, práve v tých prípadoch, ak sa v súvislosti s takouto činnosťou dopustil protiprávneho konania, pre ktorý bol uznaný vinným.

Práve pri trestných činoch v doprave je ukladanie trestu zákazu činnosti typickou sankciou za najzávažnejšie porušenia pravidiel cestnej premávky. Riadiť motorové vozidlá po požití alkoholických nápojov, teda v stave, keď je schopnosť vodiča bezpečne viesť motorové vozidlo vylúčená, bezosporu patrí k najzávažnejším porušeniam pravidiel cestnej premávky. Aj keď v danom prípade stupeň ovplyvnenia alkoholických nápojov u obžalovaného, vzhľadom na jeho správanie sa v čase kontroly, nebol preukázaný a v dôsledku práve tohto jeho konania toto bolo posudzované podľa odseku 2 § 289 Tr. zákona, okolnosť, že obžalovaný javil známky požitia alkoholických nápojov, je možné vyvodiť zo všetkých skutočností, ktoré z vykonaných dôkazov plynú, teda z výpovedí svedkov - príslušníkov polície, ktorí po nehode boli v kontakte s obžalovaným, a z výpovedi ktorých zhodne vyplýva, že obžalovaný i navonok javil známky požitia alkoholických nápojov. Potrebu ukladania trestu zákazu činnosti vyvoláva napokon aj spôsob, akým motorové vozidlo obžalovaný viedol po uliciach mesta v dennej premávke, keď nereagoval ani na výstražné svetelné a zvukové znamenia policajnej hliadky na zastavenie, ale naopak, snažil sa uniknúť a zastavil ho až náraz do múrika. Neuloženie trestu zákazu činnosti podľa názoru krajského súdu, nemôže v danom prípade odôvodniť ani dĺžka doby, ktorá uplynula od spáchania skutku a to s ohľadom najmä na skutočnosť, že v osobe obžalovaného skutočne nejde o vodiča, ktorý by sa porušenia pravidiel cestnej premávky dopúšťal len ojedinele. Svedčí o tom jednak výpis z jeho evidenčnej karty, ako aj výpis z registra priestupkov, v ktorých má evidovaných minimálne 22 záznamov pre rôzne priestupky, prekročenie rýchlosti nevynímajúc, ale čo je podstatným je skutočnosť, že v dvoch prípadoch - v roku 2005 a v roku 2010 bol postihnutý aj pre rovnaké konanie ako tomu bolo v posudzovanom prípade, teda preto, že sa odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie alkoholu v krvi. V tom čase bolo takéto konanie posudzované len ako priestupok a v prvom prípade mu bola ukladaná pokuta vo výške 15.000,- Sk a zákaz činnosti na 10 mesiacov a v druhom prípade pokuta vo výške 700,- Eur a zákaz činnosti na 12 mesiacov. Evidované priestupky nepochybne svedčia o miere vodičskej

nedisciplinovanosti zo strany obžalovaného nehovoriac o tom, že aj počas vedenia trestného stíhania v tejto veci sa dopustil ďalších 4 priestupkov a to 15.04.2015, 24.07.2015, 12.04.2016 a 25.01.2018.

Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti, nehovoriac o tom, že obžalovaný jazdou po požití alkoholu ohrozoval nielen ostatných účastníkov cestnej premávky, ale aj svoje vlastné maloleté deti, ktoré neváhal v takom stave posadiť do motorového vozidla, s ktorým jazdil, podľa názoru krajského súdu, je naozaj nevyhnutné obžalovanému trest zákazu činnosti uložiť.

Vzhľadom na uvedené preto krajský súd napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a obžalovanému rovnako ako súd prvého stupňa ukladal peňažný trest, aj keď v oveľa nižšej výmere, vo výmere 800,- Eur (s námietkami prokurátora v tomto smere ohľadom výšky ukladaného peňažného trestu sa nestotožnil), pričom pre prípad, že by výkon uloženého peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, stanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiacov. Pri určovaní výmery práve tohto druhu trestu krajský súd prihliadal aj na dĺžku doby, ktorá uplynula od spáchania skutku, ktorú samozrejme sčasti zavinil aj samotný obžalovaný, i osobu obžalovaného a jeho pomery, ale súčasne obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 18 mesiacov.

Odvolanie obžalovaného, ktoré smerovalo proti výroku o vine z dôvodov vyššie rozpísaných potom v zmysle ustanovenia § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.